

Матрос Анатолій Баранов зійшов на берег

«Североморець! Ты стал настоящим подводником и отныне принадлежишь к племени отважных и стойких. Отныне мореходу не чинить каверз на всех широтах морей и океанов», - такими словами починається альбом армійських фотографій Анатолія БАРАНОВА (перший зліва). А ще тут - портрет тодішнього головнокомандуючого Військово-морським флотом, заступника міністра оборони, адмірала флоту та двічі Героя Радянського Союзу Сергія Горшкова.

Юнак з Немович, який в Миколаївському технічному училищі № 4 в далеких 70 роках минулого століття шліфував професію слюсаря-електромонтера, звідти й призвали на службу в Севастополь в 11 навчальний загін підводного плавання, де провчився 6 місяців. Потім перевели в Мурманськ, місто Полярний. Анатолій став одним із 86 членів екіпажу 4 ескадри підводних човнів (третя бригада) ПЛ «Буки-30», серед яких було 15 мічманів і 15 офіцерів.

Основними районами бойової служби кораблів 4 ескадри були Центральна, західна і Північно-Східна Атлантика поряд із Середземним морем. Історики підрахували, що за 1963-1991 роки ці кораблі виконали 409 бойових служб у всіх океанах. Одночасно в морі іноді перебували майже 26 підводних човнів. Командування всіх ступенів відзначало високу виучку екіпажів. Після інспекції Північного флоту Міністер-

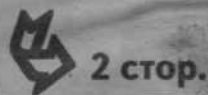
ством оборони в 1979 р. ескадру визнали однією з кращих. Такою була повсякденна діяльність найстаршого з'єднання Північного флоту. Його підводні човни вмлі не тільки приховано діяти в морі, їх знали на Кубі, в Анголі, Єгипті, Сирії, Тунісі, Лівії, Алжирі, Югославії, Великобританії, куди вони приходили з візитами доброї волі.

Трохи згодом, у вересні 1995 р., четверту ескадру реорганізували в 40 Червонопрапорну ордену Ушакова 1 ступеня дивізію підводних човнів у складі Кольської флотилії різнорідних сил Північного флоту. А 1 грудня 2001 р. переформували у 161 Червонопрапорну ордену Ушакова I ступеня бригаду підводних човнів. Тоді ж, у 1979-ому, польський хлопчисно впродовж 3 років чесно виконував свій священний обов'язок — захищав Батьківщину. Листи додому писав нечасто, адже два рази по-

віроку «ішли в автономку» - далеке плавання, взявши з собою продовольчий запас на 90 днів. З малої батьківщини поруч не було нікого. Плічо-пліч трудились радисти - командир відділення Сергій Нікулін із Брянська та Сергій Анохін із Свердловська.

База стояла в Кольській затоці, моряки виходили в Баренцове та Норвезьке моря, Атлантичний океан. А через Гібралтарську протоку, розташовану між південним краєм Піренейського півострова Європи та Північно-Західної частини Африки, пропливали вночі (інакше за прохід доводилось платити золотом). Особливість цього морського природного водного шляху, що з'єднує Середземне море й Атлантич-

ний океан, обумовлена тим, що на акваторію Середземного моря виходять береги 20 європейських і африканських країн, які мають потужні торгові та військові флоти. У Середземному патрулювали. Основним завданням Анатолія Баранова разом із іншими було виявлення іноземних підводних човнів (записували на плівку акустичні шуми). Радист приймав усі телеграми. На вахті працювали цілодобово. На борту мали ядерні торпеди. Адже Середземне море було найгарячішою точкою Радянського Союзу.

Матрос Анатолій Баранов зійшов на берег

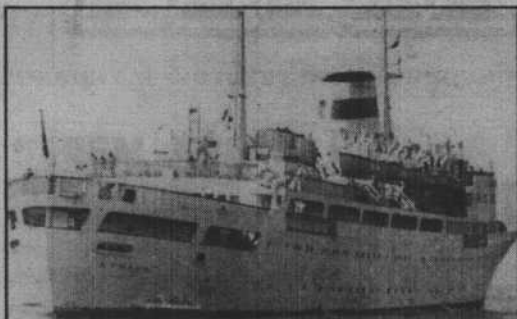
(Закінчення. Початок на 1-ій стор.).

На 15 діб заходили в порт Тартус (Сирійська Арабська Республіка), на 10 — у порт Тобрук (Народна Лівійська Арабська Джамахирія. Один із варіантів українського перекладу останнього слова — «народовладдя»). У Лівії хлопцям видавали спеціальну форму одягу. Коли, схильний до засмаги моряк, майже з темним кольором шкіри, сходяв на берег, зустрічні перехожі, приймаючи його за іноземця, запитували один в одного: «Не чули? Можливо, чужоземне судно заїшло в порт?».

У Тартусі постійно перебували плавуча майстерня, плавсклад, буксир, морська водоналивна баржа, водолазний бот (стаціонарне судно спеціальної споруди, призначене для обслуговування водолазних робіт). Підводні човни могли провести в порту ремонт, поповнити продовольчі запаси, відпочити, а також пом'якшити екіпажі при організації міжпоходового передиху в Севастополі. Звісно, ремонтні можливості в Тартусі в порівнянні з Александрією були значно скромнішими й

обмежувались ремонтами плавмаєстерні, а міжпоходові виконували силами інших екіпажів.

Після 6-місячного походу (в Анатолія їх було два), моряків везли через Сирію, протоки Босфор і Дарданелли на

базу відпочинку Чорноморського флоту, де впродовж 24 днів набирались сил, поки резервний екіпаж робив ремонт. Саме на флоті Анатолій вивчив географію по-справжньому, не так, як у школі.

Через три роки повернувся додому, де його з нетерпінням чекала багатодітна дружина родина. Подружжя Марії та Йосипа Баранових виховали 6 синів і дочок. Найстарші Люба й Іван уже на пенсії, як і Сергій, який мешкає у Клесові. Впродовж довгого часу він жив у Донецькій

області, де працював у шахті. Згодом переїхав у селище на Сарненщині. Молодші сестра Галина та брат Юрій ще трудяться.

Анатолій після служби в армії продовжив її в Катеринівській військовій частині, став техніком зв'язку та начальником групи. Через 2 роки одружився. А коли виповнилось 37, пішов на пенсію. Але молодий чоловік не уявляє себе без роботи. Та й у селі інакше не проживеш. З дружиною Надією, медсестрою гінекологічного відділення КЗ «Сарненська ЦРЛ», і господарство доглядають, і двох синів виховують. Сергій за фахом учитель фізкультури. Не знайшовши роботи, пішов служити в Сарненську військову частину А-0153 за контрактом. Нині — у Державній службі охорони в Сарнах. Менший Василь — у лінійному відділі міліції на станції Сарни. Одночасно здобуває вищу освіту — навчається на 4 курсі Національної академії внутрішніх справ. Батьки-працелюби є

для дітей хорошим прикладом.

У Анатолія Йосиповича 16 років тому з'явилась ще одна професія — каменяра. З такими ж молодими заробітчанами побував у Києві, Москві, Дніпропетровську. У бригадіра Вадима Кіркова, каже, усе почесному. Чоловіки намагаються заробити якусь копійку, аби підтримати власні сім'ї чи оплатити навчання дітей.

Коли запитала в Анатолія, чим любить займатися у вільний час, він здивувався. Як з'ясувалося, його дуже мало. В господі є трактор із усім сільськогосподарським реманентом (сівалкою, косаркою тощо). Хороша поміч для доброго господаря, який тримає дві корови. Але, буває, час від часу щось та й нагадає про юнацькі й роки служби на флоті. Як, для прикладу, одна з останніх новин: «Відповідно до завдань, визначених для операції «Активні зусилля», кораблі НАТО виконують патрулювання в Середземному морі та здійснюють контроль судноплавання з метою надання допомоги у виявленні, стримуванні та захисту від терористичної діяльності».

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото з сімейного альбому.